

turlig og forsvarlig. Og den højtærede Finansminister ved jo ikke en Gang, om han kan gennemføre dette i Folketinget. Hvor ved han det fra? Han ved ikke en Gang, om hans eget Parti vil gaa med dertil, naar først Forslaget foreligger. Men derfor kan man meget godt forelægge det, og derfor mener jeg ogsaa, ligesom den højtærede Finansminister mener, at det er hans Pligt at gøre det eller at lade en af sine Kolleger gøre det, det er jo i Virkeligheden ikke ham selv, der kommer til det. Men den højtærede Finansminister ser jo, at man kan ikke i Øjeblikket vide, om ens Forslag gennemføres. Dog, jeg begriber ikke, at han ikke synes, at det er en tiltalende Stilling at sætte al sin Kraft ind paa straks at gennemføre saadanne Forslag, som vilde frembringe den Ligevægt mellem Indtægter og Udgifter, som den højtærede Finansminister; det indrømmer jeg ham, naturligvis ønsker aldeles ligesom vi andre. Der vil nu Finansministeren vente, og han vil vente ogsaa ud fra den Betragtning, at Tiderne kunne blive bedre. Jeg siger dertil fra vor Side, der synes, at der skal tages fat straks, at paa vor Side staa Virkeligheden og Tallene, paa hans Side staa Forhaabninger og Forventninger, og det er for en Finansminister, synes jeg, betænkeligt at stille sig paa dette Standpunkt, og det er det, der gør ham lystseende. Den højtærede Finansminister sagde til mig: Ja, jeg har jo sagt derom alt det samme, thi jeg har ikke malet Situationen anderledes end alvorlig. Ja, men Ordene betyde ikke noget i den Henseende. Hvis den højtærede Finansminister ikke ogsaa gaar til Handling, betyder det overordentlig lidt, at den højtærede Finansminister siger, at det er en vanskelig og alvorlig Situation, vi ere i, og vi maa under visse Omstændigheder, hvis det ikke bliver bedre, skride til andre indgribende Foranstaltninger. Hvis Finansministeren tænker, som jeg ønsker han skulde tænke, vilde han ikke betænke sig en Dag. Hvis den højtærede Finansminister siger: Der skal meget grundige og alvorlige Overvejelser til at komme til saadanne Forslag, som her sigtes til, til Omordning og Ændring af vore Indtægter, siger jeg: Men der maa jo en Gang tages fat paa Sagen. Og jeg kan ikke begribe, at det skulde være et saa vanskeligt Problem, at Finansministeren, som han nu en Gang er — jeg tør jo ikke sige flere Komplimenter — og med disse udmærkede Embedsmænd — Komplimenten overfor dem fastholder jeg alt-saa —, ikke skulde komme til et Resultat

i saa Henseende. Jeg synes, at det er urimeligt, at den højtærede Finansminister svarer mig, at jeg ogsaa kunde have stillet Forslag, og at det ogsaa var slemt i Fjor. Det var nu dog ikke saa slemt i Fjor som i Aar, thi det bliver alvorligere for hver Dag. Men den højtærede Minister ved meget godt, at den Regering, som blev kastet ind i Forretningerne i November, og som, lad mig sige, blev kastet ud i Maj, havde meget daarlig Tid og ikke just Anledning til at overveje dette. Og naar nu den højtærede Finansminister tilføjer: Ja, men naar nu det ærede Medlem vil svare mig, at han tænkte paa Militæruddgifterne, saa er det Fantasteri, saa kan Ministeren dog ikke med fuldkommen Ret sige dette, thi han har selv været inde paa, at Militæruddgifterne skulde nedbringes, og en fuldkommen utænkelig Tanke er det dog ikke, det maa den højtærede Minister dog indrømme mig, at vi nøjedes med et mindre Militærbudget, end vi nu have. Er den højtærede Minister virkelig bleven saa militærinficeret, at han ikke kan tænke sig det rent borgerlige, at vi kunde give nogle færre Penge ud til Militærvæsenet, end vi gøre i Øjeblikket? Det synes ikke at kræve nogen særlig Anstrengelse af min Hjerne at forestille sig, at vi kunne komme under de nogle og tredive Millioner, som i Øjeblikket gives ud til den Ting, og jeg er fuldkommen overbevist om, at vi vilde staa akkurat lige saa godt, om vi gav nogle færre Penge ud hertil, end vi gøre. Paa det Punkt har jeg tidligere haft den højtærede Finansminister til Meningsfælde; jeg bebrejder ham ikke, at han nu har en anden Mening; det undrer mig ikke, og jeg lægger ikke andet deri, end at han nu har skiftet Mening paa dette Punkt. Men hvorfor skulde en Nedsættelse der være saa fuldkommen utænkelig? Saa siger den højtærede Minister: Dette kan ikke gennemføres. Hvorfor? Fordi selv om der nu blev Flertal for det i Folketinget, og det kom her til Landstinget, kan det ikke gennemføres her. Men jeg kan med samme Ret sige til den højtærede Minister, at han ved slet ikke, om de Forslag, han vil komme med i sin Tid, naar han synes, at Alvoren, Trykket, Situationen er til det, kunne gennemføres. Men det er Regeringens Pligt at forsøge og især en Regerings, som er stærk — thi det indrømmer jeg den højtærede Minister, at en parlamentarisk Regering er stærk, og han kan jo godt bruge dette Ord om en Regering, som har 57 Til-